

til at see det fra den modsatte Side og mener virkelig, at der er formegen Appel. Nu veed jeg meget godt, at det er et ømt Punkt at røre ved, jeg erindrer godt fra sidste Forhandling, at der er mange ærede Medlemmer her i Salen, som troe at udsætte den personlige Frihed for overordentlig Fare, naar man ikke i enhver Sag kan forlade den Ret, som umiddelbart har med Sagen at gjøre, og tye til een eller endog flere Overinstanser; men jeg troer dog, at de ærede Medlemmer ville kunne berolige sig ved Bestemmelser, som noget indskrænke den Appel, der kan finde Sted efter dette Udcast. Hvorvel man ganske vist maa tage noget Hensyn til den almindelige Ansæelse, og ikke strax kan komme bort fra den, om man end ikke anseer den for rigtig, saa troer jeg dog ikke, at man behøver at gaae saa vidt, som man er gaaet i Lovudkastet, hvorefter der i nok saa smaa Sager med Hensyn til formalia skal kunne appelleres fra Kredsretterne til Højesteret; selv om Kredsretten havde forkastet, havde underkjendt en Klage af den Art, skulde den dog fra Kredsretten kunne indbringes for Højesteret. Det er muligt, at jeg tager feil, Bestemmelsen er ikke ganske klar, men under alle Omstændigheder er det vistnok Noget, som fortjener Overveielse, om man ikke noget kan indskrænke Afdgangen til Appel, der virkelig er en væsentlig Ting, naar man har Mundtlighed; det lader sig naturligtvis gjøre, men jeg troer ikke, at det bør gjøres mere end nødvendigt. Det hele Affnit om Kredsretterne forekommer mig iøvrigt mindre heldigt, og jeg veed ikke, om man ikke reent kunde spare dem, thi de gjøre det Hele kun mere kompliceret. Landsoverretterne skulle jo dog have Afdelinger, der skulle beskæftige sig med Straffesager, og hvorfor kunne da ikke disse samme Afdelinger ogsaa beskæftige sig med de Sager, som Kredsretterne skulde have?

Det er disse Bemærkninger, som jeg, efter det foreløbige Beskendskab med Lovudkastet og den Anledning, som den foregaaende Talers Foredrag har givet, har troet at burde fremføre, medens det vel er muligt, at jeg ved mere gjennemgaaende Drøftelse af Lovudkastet,

ved at blive fortroligere med det og ved at høre Andre, vil kunne komme til forandret Erkjendelse ogsaa i de af mig fremdragne Punkter. Overalt i Lovudkastet har jeg havt Anledning til at paaskjønne den Omhu og Nøisagtighed, hvormed Sagen er behandlet, og den Mand, der gaaer igjennem det Hele — vi Alle her i Salen maae vist erkjende Lovudkastets Mand i Sandhed tiltalende. Men uagtet jeg saaledes glæder mig over, at et saadant Lovudkast er tilblevet, og uagtet jeg oprigtig ønsker Sagens Fremme, kan jeg imidlertid ikke see bort fra, hvad jeg i Begyndelsen af mit Foredrag berørte, nemlig at man nødvendig skal bringes til endelig at vedtage Noget, som man dog i Dieblicket ikke ret fuldstændigt kan overse. Lad os ikke jage for at faae denne Sag igjennem med Fare for, at vi ikke faae den saaledes igjennem, som det burde skee, men hellere taalmodig vente lidt endnu. For mig er og bliver det derfor en Hovedting at faae Klaret, hvorledes man, uden at standse Reformværkets Fremme — thi tilvisse, jeg ønsker det ikke standset — kan undgaae en endelig Vedtagelse paa en Tid, hvor en saadan efter min Overbeviisning helst bør undgaaes. Jeg antager, at den høitagtede Justitsministers og andre ærede Folkethingsmænds Udtalelse dertil ville give Bidrag, og ialtfald maa det jo blive Gjenstand for Overveielse i det Udvalg, der jo vistnok vil blive nedsat, hvilken Bending Sagen saa end faaer.

Formanden: Jeg skal hermed afbryde Forhandlingerne for idag.

Forinden jeg opgiver Dagsordenen for næste Møde, skal jeg meddele, at Rigsdagsmanden for Holbøl Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har meddeelt mig, at han ønsker med Thingets Samtykke at stille følgende Forespørgsel til Underrigsministeren:

„Er Eieren af Selsø Gods i Horns Herred berettiget til at nedlægge Husene i den til samme Gods hørende Kollifevang og indbringe Jorden under Hovedgaarden?“

Spørgsmaalet om Forespørgselsens Fremme vil nærmere blive sat paa Dagsordenen.